

Arrest

nr. 195 866 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 september 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit het dorp Charmagh in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak en een vrees te koesteren jegens de Taliban.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 27 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan verzoekers (verklaringen aangaande zijn) beweerde regio van herkomst in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een politiebadge van de commandant van zijn vader, een verklaring van de dorpsouderen, een aangifte van de ontvoering van zijn vader bij het districtshuis, een verzendingsbewijs en een begeleidende brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem ingeroepen relaas -zijn verklaarde herkomst uit het dorp Charmagh in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak en problemen aldaar met de Taliban- en de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen

bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zoals eerder werd vastgesteld. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, zoals o.a. het feit dat het slechts om een kopie van de politiebade van beweerdelijk de commandant van zijn vader gaat en niet het origineel en de badge bovendien van de Afghan National Police is, terwijl de commandant volgens verzoekers verklaringen net als zijn vader voor de Afghan Local Police zou werken, vaststellingen welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie (ver)vals(t)e, Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde politiebade van beweerdelijk de commandant van zijn vader, de verklaring van de dorpsouderen alsook de aangifte van de ontvoering van zijn vader bij het districtshuis geen bewijswaarde worden gehecht. Het door verzoeker aangebrachte verzendingsbewijs toont louter aan dat hij vanuit Afghanistan post toegestuurd heeft gekregen, doch niets meer dan dat.

Waar verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing geen aparte beoordeling blijkt van een direct of indirect refoulement, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd:

“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw plaats van herkomst in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die zich in Afghanistan zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden. Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerdde herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen,

op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst. Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld

aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp Charmagh in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 september 2017, voert verzoekende partij aan dat de kernvraag in haar dossier haar afkomst is. Zij wijst erop dat er bijkomende stukken werden ingediend waarmee zij haar afkomst uit Afghanistan aantoonde. Verzoekende partij wijst erop dat het nogal normaal is dat de politiebadge in kopie werd neergelegd; het is immers een officieel document dat toebehoort aan een politiecommandant en waarvan het origineel natuurlijk niet kan opgestuurd worden. Verzoekende partij wijst erop dat de stukken opnieuw moeten bekeken worden.

Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, welke volgens haar haar afkomst uit Afghanistan aantonen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar met betrekking tot die documenten het volgende wordt

vastgesteld: “De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zoals eerder werd vastgesteld. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, zoals o.a. het feit dat het slechts om een kopie van de politiebade van beweerdelijk de commandant van zijn vader gaat en niet het origineel en de badge bovendien van de Afghan National Police is, terwijl de commandant volgens verzoekers verklaringen net als zijn vader voor de Afghan Local Police zou werken, vaststellingen welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie (ver)vals(t)e, Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde politiebade van beweerdelijk de commandant van zijn vader, de verklaring van de dorpsouderen alsook de aangifte van de ontvoering van zijn vader bij het districtshuis geen bewijswaarde worden gehecht. Het door verzoeker aangebrachte verzendingsbewijs toont louter aan dat hij vanuit Afghanistan post toegestuurd heeft gekregen, doch niets meer dan dat.”

Verzoekende partij haar algemene bemerking dat het nogal normaal is dat de politiebade in kopie werd neergelegd aangezien het immers een officieel document is dat toebehoort aan een politiecommandant en waarvan het origineel natuurlijk niet kan worden opgestuurd, waarmee ze geenszins verklaart waarom de badge van de Afghan National Police is, terwijl blijkens haar verklaringen haar vader en diens commandant voor de Afghan Local Police werkten, is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen, en verzoekende partij brengt voor het overige geen concrete en valabele elementen aan die voormelde grond en de andere gronden in de beschikking d.d. 13 september 2017 in een ander daglicht plaatsen.

De Raad herhaalt dat, zoals in voormeld beschikking wordt vastgesteld, “Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit het dorp Charmagh in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect *refoulement*.” Met haar algemene en pertinente opmerking dat de kernvraag in haar dossier haar afkomst is, slaagt verzoekende partij er niet in hier een ander licht op te werpen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 13 september 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS